Rull, al descobert

Opinió | 24-03-2026 | 19:31

Josep Rull

Ara fa més de dos anys, pels volts de Nadal del 2023, vaig rebre una trucada de Josep Rull. Ho recordo perfectament: era a casa quan va sonar el mòbil. Tenia el seu número enregistrat i, com acostumo en aquests casos, vaig fer la broma habitual:

?Veig que avui em truca gent important.

Després li vaig preguntar com estava, sobretot després del seu pas per la presó. Ens vam posar al dia. Ens coneixem de fa més de trenta anys. Jo era un jove militant de la JNC a començaments dels vuitanta, i ell també. Ell es va afiliar amb 17 anys; jo, amb quinze. No vam coincidir directament: ell és del 1968 i jo del 1963. Però la seva trajectòria política va ser fulgurant: a mitjans dels noranta ja era diputat. Després vindrien els càrrecs de coordinador general de CDC, conseller de Territori i, finalment, president del Parlament.

Amb el temps vam reprendre el contacte. Em vaig comprar el seu llibre de memòries ?més aviat un dietari? sobre el procés, 1 dia d?octubre i 2 poemes. Fins i tot en vaig fer una ressenya al meu canal de YouTube. Va estar molt agraït, ja que el llibre havia passat relativament desapercebut. Jo el vaig definir com ?el millor llibre del procés des de dins?, i ell m?ho va reconèixer amb un ?venint de tu, m?honores?.

Per WhatsApp em deia: ?te?l vull dedicar, antagonista brillant?. Sovint m?elogia amb expressions com ?ets sorprenent?, ?gran home? o ?l?home més prolífic dels Països Catalans?. També destacava ?la raresa dels que aneu de cara?. D?aquest anar de cara ?que no és precisament el seu cas? ja en parlaré més endavant.

Amb la perspectiva del temps, encara em pregunto per què es va posar en contacte amb mi. Potser per compartir confidències sobre Junts o sobre Puigdemont. Potser per tenir un pla B. En qualsevol

cas, vam comentar episodis polítics rellevants: l?abraçada de Mas amb David Fernández ?que ell considerava un ?cràs error??, el fitxatge de Sàmper pel PSC o l?actitud de Santi Vila, que qualificava de ?terriblement i impúdicament deslleial?.

També em va assegurar que Puigdemont es presentaria, contra tot pronòstic. ?Si es presenta, 1.000 peles??, em va dir. I fins i tot em va revelar que el ?militant d?ERC del Baix Llobregat? que els va ajudar a escapar era Xavier Vendrell.

Tot plegat, abans que fos escollit president del Parlament. El dia de la seva elecció, el 10 de juny del 2024, vaig haver de seguir el ple des d?un bar. El cap de premsa, Josep Escuder, es va negar a acreditar-me després de quatre legislatures. Les excuses van ser diverses, però poc convincents.

?He estat molt enfeinat ?em va dir quan li vaig retreure que no m?havia respost un correu.

Els caps de premsa, especialment en institucions públiques, haurien de facilitar la feina dels periodistes, no posar-hi obstacles. I, sobretot, recordar que la institució no està al seu servei, sinó al servei de la ciutadania.

Vaig felicitar Rull per WhatsApp, advertint-li que l?Estat pot perdonar una vegada, però no dues. El 20 de juny em va trucar per agrair-m?ho. Recordo que estava a punt d?entrevistar Ignacio Garriga.

?Josep, on ets?
?A l?aeroport.
?Vas a veure Puigdemont?
?Sí.

Va parlar en veu baixa. Em va assegurar que arreglaria el meu problema amb l?acreditació. Però no va ser així. Han passat més de 650 dies sense poder treballar al Parlament. He hagut de recórrer al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com ja havia fet en una ocasió anterior contra el Govern.

Més enllà de l?experiència personal, aquest episodi m?ha fet obrir els ulls. Sobre Rull i sobre el mateix procés. És l?única persona que m?ha decebut tres vegades: com a amic, com a dirigent polític i com a president del Parlament.

Ja ho deia la meva àvia: no et refiïs dels que sempre somriuen. Sovint són els més perillosos.

Però la reflexió va més enllà: realment es pretenia construir una república? Declarar la independència implica assumir riscos i liderar amb determinació. Si ni tan sols s?atreveix a defensar l?acreditació d?un periodista, com es pot aspirar a governar un estat?

El procés, vist amb perspectiva, estava ple de gestos simbòlics i escenificacions. Com aquella fotografia de Rull després de l?aplicació del 155, fent veure que treballava al seu despatx, amb un diari del dia al darrere. Una imatge gairebé teatral.

Gràcies, Josep ?com deia?, per obrir-me els ulls.

Autor: Xavier Rius